Aleksandra di Maio – päikseline muusikafanaatik

Lk 8–9

Osavuskatsetes seekord sudoku-*challenge*

Lk 14

TJG 33. lend iseloomustab üksteist

Lk 3–5

meil TJG

Tallinna Järveotsa Gümnaasiumi ajaleht NR 11 | mai 2017 | hind 1 €

Programmi „Sport kooli" tublid osalejad käsipallitrennis

Õp Kristi Väär meenutab lapsepõlve

Lk 10–11

Kokandusduellis õpetaja Karoliina ja õpetaja Maiki

Lk 23

Vilistlane Vahur Loo räägib Eesti teede olukorrast

Lk 12–13

Sotsiaalmeedia – oht tavasuhtlusele?

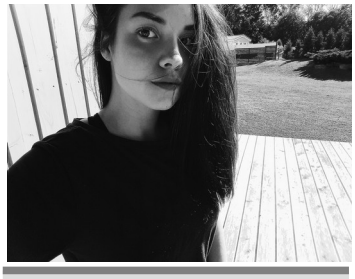

Anette Antsman
peatoimetaja

Üks tänapäeva suurimaid muresid meie elus on on see, et sotsiaalmeedia võtab üle. Veel mõned aastad tagasi ei kirjutatud sõbrale külla minnes „Ou, tule tee uks lahti!", vaid helistati viisakalt kella või lepiti juba varem kokku, mis kellaks uks lahti teha. Sama ilming avaldub ka kuhugi reisides. On täiesti arusaadav, et vaatamisväärsuste juures on põhjust pilte teha, et hetki jäädvustada, aga unustatakse elada. Unustatakse vaadata enda ümber olevat elu, loodust, kultuuri ja kõike muud. Kaamera või telefoniga tehakse klõps ära ja liigutakse edasi. Ometigi võivad ühel päeval need pildid olla kadunud ja mälestused on ainult piltide tegemisest.

Muret tekitab ka see, et välja on kujunenud selline arusaam, et sotsiaalmeedia kuulsustel ja tuntud inimestel on kõik perfektne ja korras. Nähes Instagramis või kuskil mujal kellegi treenitud ja ilusat keha, tekib arvamus, et selline peabki olema, et selline on ideaalne keha ja midagi teistsugust ei tule kõne allagi. See mõjutab väga paljusid noorukeid ja nii mõnelgi areneb välja masendus ja depressioon, samuti erinevad toitumishäired, näiteks anoreksia.

Mida oleks võimalik teha, et inimesed veedaksid vähem aega internetiavarustes? Kui näed kedagi, kes ekraani passib, mine tema juurde ja ütle: „Kuule, pane see nutiseade käest ja tule veeda parem meiega aega." Pidevalt telefoni või arvutit kontrollides ununeb, mis on tähtis – need on inimesed meie ümber. Sagedamini võiks jätta enda nutiseadmed ja kõrvaklapid kapile, minna välja jalutama, nautida loodust ja kultuuri ning suhelda inimestega näost näkku.

Anette Antsman

TOIMETUS

Peatoimetaja: Anette Antsman (8a)

Reporterid:
Hans-Kaarel Laes (7a)
Mari-Liis Mets (8a)
Romi Kõrgesaar (8a)
Carmen Katariina Sikk (10a)
Frank Kiibus (11a)
Emily Ridal (12a)
Säde Lahtmets (12a)

Fotod: toimetuse liikmed, erakogud

Geelekeenjus, kujundaja ja karja juht: õp Ann Aruvee

Romi Anette Mari-Liis

Emily õp Ann Aruvee Säde

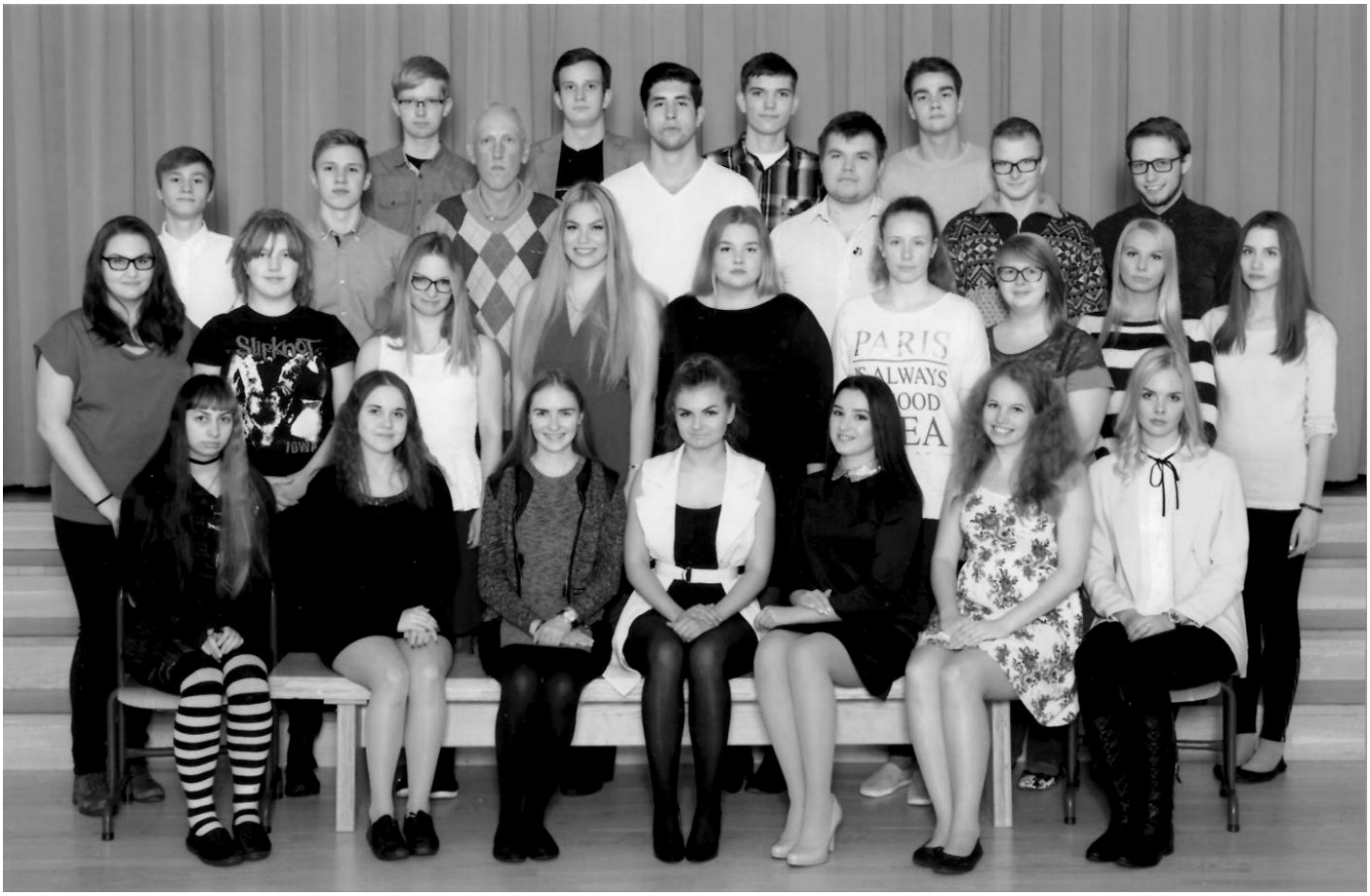

33. lend jätab hüvasti

Andrea Aug – usin, kohusetundlik, õpib hästi, väga tubli tantsija, viisakas, korralik, tark, tore klassiõde, sõbralik tüdruk, madal pats on elu, geelküüned on samuti elu, hinded on tähtsad, tahab kõike teada, omapärane, hoiab omaette, suhtleb kindlate inimestega, tantsuhimuline, vaikne, kuid asjalik, tarkpea, tubli, sõnavõtlik, sõbralik ja abivalmis, tantsujalg, aktiivne, alati valmis kaasa lööma või appi tulema, teeb nalja, on enamasti heas tujus ja naeratab, tundides vaikne, tegelikult vägagi elav.

Pavel Budanov – rammumees, BMW-mees, autod ja arvutimängud on elu, klassi karu, mafiooso, tubli, aitab alati, kõige legem, ausam, rahulikum bemmivend, keda tean, kuldketid ja sõrmused on igapäevased aksessuaarid, tundub kuri, aga tegelikult pole, tagasihoidlik karu, teab, kellega saab suhelda, teeb nalja, pakub mandariine, pelada on tore, otsekohene, truu ning ustav, raudse eesriide taga on sõbralik ja hea süda, üks parimaid sõpru, keda keegi võib soovida, ta on alati omade eest väljas ning valmis nende jaoks pea kõigeks, kui plaanib midagi, siis viib selle lõpuni, rahulik vana, tõsise välimusega, viisakas ja sõbralik, alati abivalmis ja tore klassivenna.

Grete-Liis Eesaru – nummi tüdruk, max tore, Jaapani fänn, *Japan is love, Japan is life!,* korralik, tarkpea, nunnu päike, kogu aeg temaga juhtub midagi, temaga ei hakka kunagi igav, viisakas, vaikne, hästi sõbralik ja abivalmis, loeb palju, hea õppeedukusega, arukas, tal on selged perspektiivid, Jacksepticeye = Shawn the Sheep, väga tundlik ja õrn inimene, heatahtlik, ülihea joonistaja, kuigi ise seda eitab, oskab jaapani keelt, sõbralik, väga emalik, kõik, mis on seotud Jaapaniga, huvitab Gretet väga, tubli, aitab klassikaaslastel matemaatikat õppida, lõbus, oskab nalja teha, hästi-hästi armas.

Leander Havi – naljavend, energiapomm, autodest on alati lahe temaga rääkida, aktiivne ja positiivne, Volkswagen on elu, lahe DJ, pullihärra, kellega saab alati idiootseid nalju teha, uudishimulik, energiline, kõige sõbralikum klassivend, tubli, sõbralik, teeb pulli, *coolest ever*, läheb kergesti närvi, aga vahva kutt, naljakas, tajub muusikavärki, oskab hästi laulda, „Dab", aus mees, temaga saab nalja ja rääkida ning vaielda autode teemal.

Kenneth-Marcus Kaar – vaikne, aga tore, rahulik, arvutiguru, naljakas, vähe-rääkiv, vaikselt ajab oma asja, ruuduliste pluuside tiimi kuulub, korralik, pühendunud, nunnu tolen, täielik arvutimängur, ülimalt suureks kireks on videomängud ning nende loomine, millega ta ka ise tegeleb, tunnis võib paista kui üsna vaikne õpilane, kuid kui ta tunnist välja lasta, siis võib rääkida end segaseks, tajub skeeme, vaikne huvitav poiss, kes alati käppa viskab, tubli, teeb arvutimänge, tagasihoidlik, alati viisakas ja sõbralik, pole kunagi pahatahtlik ega kuri teistega.

Merilin Kukkur – tundub vaikne ja ebakindel, kuid reaalsuses on ta vägagi julge *daredevil* ja enesekindel punk, must värv on *life* ja *love*, neiul on parim muusikamaitse, eri värvi silmad, ülimalt tore töökaaslane ja klassikaaslane, naljataja, lõbusad vestlused temaga, sõbralik ja abivalmis, viisakas, rahulik ja vaikne, vahel liiga tagasihoidlik, positiivselt teistsugune, tark, korralik, oskab nalja teha, parim pinginaaber, toetav ja alati valmis kuulama ja aitama, hästi heasüdamlik ja armas.

Anita Kuldma – hea ütlemisega, imelise sõnavaraga tüdruk, lõbus, naljakas, enesekindel, sobib meie klassi, sõbralik ja jutukas, tundides pigem vaikne ja tagasihoidlik, viisakas, korralik, usin, tegelikult mitte, suhtleb koolis vähestega, tark, tore, julgeb oma arvamust avaldada, otsekohene, ei keeruta, mängib videomänge, heatahtlik, usin, seltsiv, teeb kõik päevad ja vahetunnid kümme korda lõbusamaks ja naljakamaks, tore, lahe tüdruk.

Säde Lahtmets – meie klassi päike ja meie emme, kõige abivalmim inimene terves maailmas, ta päästab meie klassi iga kord, tänu talle pool klassi üldse lõpetab, alati toeks, positiivne ja särav, aitab hädast välja ja teeb tuju heaks, kui on halb päev, tihti on talle teised tähtsamad kui ta ise, tark, tubli, meeldib jutustada, huvitub alati kõigest, millest räägid, väga sõbralik, lahke ja hooliv, hoiab klassi ühtsena, kaine mõtlemisega, elav ja lõbus, äärimiselt seltskondlik, nätsud ja salfakad alati kotis, eeskujulik, ettevõtlik, kohati natuke liiga entusiastlik, sportlik, aktiivne, pidevalt liikvel, tundub nagu jõuaks igale poole ja kõike teha, ilma temata ei oleks meie klass sama.

Angelika Lemeško – esmapilgul vaikne ja tagasihoidlik, napisõnaline, näeb harva, kuid tegelikult väga lõbus, heasüdamlik, aktiivne ja püüdlik, tuleb appi kinnise smuutipaki avamisel – kummikinnastega *superhero*, hästi sõbralik, tubli ja tore, aitab alati, kui paluda, tubli sportlane, hea viskekäega, viisakas, vaikne, rahulik, väga armas, alati kuulab ja lohutab, väga *chill*`i suhtumisega, ei muretse üle ega lase teistel ka põdeda, vaid rahustab maha, teeb tuju heaks.

Heiko Nõmm – tundub vaikne, pelab, teeb nalja, autovend, tore, tubli, aktiivne, rahutu, autodest räägib alati rõõmuga ja palju, libeda jutuga mees, „lähme räägu", tal iga kord mingi uus seiklus, meeldivad Porsched, peab vist stiilist lugu, sõbralik, abivalmis, alati midagi öelda, pühendunud, analüüsiv, salakaval Porsche-mees, väike norm vana, hea sõber, lõbus, naljakas.

Henryk Peebo – meie Saare poiss, alati väga mõnus ö täht, vahel vaikne, aga alati sõbralik, unine, saab nalja, arvutimängud on elu, alati tore rääkida, korralik, viisakas, ka riietuselt, pole kunagi dressides koolis, aktiivne, kõige kiirem jooksja, saarlase kohta jube nõrga tervisega, harva näeb, väites „ah, mis nüüd mina" teab ikka vastuseid, on väga tark, aga tagasihoidlik, huvitava jutuga, tore kutt, matas head skeemid, alati abivalmis, rahulik, pole kunagi kurja ega pahatahtlikuna näinud, aitab ja kiusab samal ajal heatahtlikult, lõbus, alati naeratab ja on heas tujus.

Reili Reinumäe – jutukas, alati särav, energiline, sõbralik, väga mõistlik ja kuulab alati kõik probleemid ära, aitab ja oskab saladusi hoida, toetav ja hea kuulaja, palju häid mälestusi koos olnud, aktiivne, trennikaaslane, tore, naljakas, meeldib sõbralikult nokkida teiste kallal, abivalmis, elav, optimistlik, ettearvamatu, rõõmsameelne, otsekohene, saab rääkida ükskõik mis teemadest, kõige küünilisemate naljadega, hea huumorimeelega, hea sõbranna nii koolis kui ka väljaspool kooli, ema, kes hoiab meid koos, *big love*, aitab alati, järjekindel ja tubli tüdruk, mega jutuga inimene, klassi hing.

Emily Ridal – inglise keele spetsialist, koolis tagasihoidlik, hoiab omaette, meeldib pildistada ja filmida, tegus ja sõbralik, harva näeb, tark, aktiivne, hoiab ja armastab loomi, klassi vegan, Oxfordi kunn, armastab Inglismaad ja head muusikat, supertore neiu, alati olemas olnud ja valmis kaasa kiruma ükskõik keda, teeb nalja, needid ja kontserdid on elu, valmistas ette *trip´*i ja oli tore lapsehoidja, tore, korralik, pühendunud, kirjutab väga hästi, järjekindel ja tubli, jutukas, emotsionaalne, hea huumorimeelega.

Dajana Rooz – väga glamuurne, ülisõbralik ja alati armas tüdruk, abivalmis, hästi sportlik neiu, laululind, positiivne, naljakas, ilus ja hästi moodne, viitsib sättida 2h, tore ja vahva klassiõde, aktiivne, *glamgirl*, hea laulja ja sportlane, tubli, tark, ütleb, et ei oska, aga väga head hinded, parasiitsõna on „nojah", vaikne, tagasihoidlik, viisakas, alati lahke ja valmis kuulama ja aitama, hästi toetav, kõigiga sõbralik, alati naerusuine, heatahtlik, rõõmsameelne, meie roosike.

Markus Sanglepp – tarkpea, laia silmaringiga, enesekindel, naljavend, ajaloogeenius, lõbus, sõbralik, väga sümpaatne kutt, tore ja teeb nalja, max norm ühesõnaga, aktiivne, ettevõtlik, teab palju ajaloost, otsekohene, väga-väga hea sõber, realistlik, huumorimeel on paigas, oskab suhelda ja jututeemat üleval hoida, klassi kõige targem poiss, tubli, palju lugenud, viitsib või ei viitsi, aga ikka oskab kõik ära teha, saab leppida kokku pakte, mis seisnevad vastastikuses abistamises, käib trennis, meeldib jõusaalis, saaks hea poliitik.

Artur Serikov – muhe vend, teeb nalja, „mängime CS-i", lõbus, tore kutt, naljavend, positiivne, meeldivad arvutimängud, aktiivne, hästi nummi poiss, Jc Cayleni teisik, otsib tavaliselt seiklusi, temaga saab palju nalja nii tundides kui väljaspool seda, abivalmis, sõbralik, korralik, otsustusvõimetu, aga seda annab parandada, armas, hooliv poiss, kes loeb alati su söögipaki pealt, kui palju seal kaloreid sees on, humoorikas, hea tüüp, kellega saab alati nalja, tore, alati abivalmis ja heas tujus, valmis midagi tegema.

Anastasia Stjopina – vaikne ja suhteliselt tagasihoidlik, sõbralik ja abivalmis, teeb nalja, naerab palju, lahedat värvi juuksed, *makeup* on elu, tubli, korralik, väga abivalmis ja tore tüdruk, meeldivad erinevad iluvahendid, rahulik, räägib kindlate inimestega, heatahtlik, usin, viisakas, kurja huumoriga lemmik pinginaaber ja *beauty*-guru.

Roman Zadorožnõi – rõõmsameelne, optimistlik, humoorikas, hea näitleja, meie Obama, jõusaaal + räpp = Rõumän, heatahtlik, sõbralik, teeb palju nalja, üks klassi kõige intelligentsemaid poisse, tema räpialased teadmised on täielikult teisest maailmast, nagu oleks pärit kuskilt USA *hood*'ist, lõbus, hea huumorimeelega, parim pinginaaber igavas tunnis, hea sportlane, lihased tähtsad, teeb tugevalt trenni, tore, *big boy*, aus mees ning hea pinginaaber, kellega saab üksteist naljaga solvata, tark, alati hästi abivalmis ja viisakas, stiilne poiss, pikkust jagub, saab sööklas megasuured portsjonid, naljakas, aktiivne, vaikselt läheneb oma sihtmärgile, *bro and sis fo' life,* alati *homie* ja alati jääb *homie´*'ks.

Anette-Mare Taela – lõbus ja elav, tõeline energiapomm, jutukas, ülisõbralik ja abivalmis, muretu ja positiivne, rõõmsameelne, tõeline väike päike ja Duracelli jänes ühes isikus, toetav, naljakas ja tore pliks, lärmakas, otsekohene, aktiivne ja ettevõtlik ja samal ajal kohati maailma kõige laisem inimene, temaga on alati naljakas ja tore koos olla, väike ja armas, hästi hooliv, alati pakub abi ja kuulab, kui mingi mure on, üliarmas, iga kord tuleb naeratus näole, kui tuleb Anette oma särava ja energilise „Davai, wohoo! Teeme nüüd seda või teist!" suhtumisega, ükskõik kui kurb enne oli, siis tuleb alati päike jälle pilve tagant välja, saab energialaengu ja tuju läheb heaks.

Uku Tamm – meie filosoof ja ajaloolane, muretu, positiivne, proovib kõigiga hästi läbi saada, armas totu, sõbralik, jutukas, seletab palju, meeldivad Hawaii stiilis pluusid, tuleb keset juttu ja hakkab ise ka kohe kaasa rääkima, head poliitilised vaidlused, abivalmis, naljakas, *memes* on elu, tegelikult erinevates ainetes tark, pühendunud, tubli malevapoiss, teab hästi palju ajaloost ja ühiskonnast, aktiivne, hästi lahe, et meil on päriselt ukulelet mängiv Uku, toetav ja alati rõõmuga appi tõttav klassivend.

Kelly Tuvike – hästi ettevõtlik, laheda huumorimeelega, otsekohene neiu, suurepärane organiseerija, kahe jalaga maa peal ja kõige suurema südamega pliks, tema peale saab alati loota, kui on vaja midagi korraldada, klassi võimas ema, tore ja mõistev, klassi pesamuna, naljahammas, sõbralik, jutukas, temaga pole kunagi igav, mõistlik kah, julge, ütleb oma arvamuse välja, rõõmsameelne, naerma ajava naeruga, tubli, aktiivne, väga tore, väga hea sõbranna, alati ütleb nii nagu on, ei hakka keerutama, *aloha*.

Mondela Urbala – nunnukas energiapomm, energiline väike päike, emotsionaalne, armsake, hästi sõbralik ja toetav, mõistev, kuulab alati mured ära ja aitab, hästi elav, väga abivalmis, palju energiat 24/7, aktiivne, jutukas ja rõõmsameelne ning kindlasti halli massi ei kao ja märkamatuks ei jää, tubli sõdur, armastab riigikaitset ja Kaitseliitu, musikaalne, laulab ilusti, otsekohene, pisike nunnu tüdruk, isegi see on naljakas, kui ta vahepeal vingub, lõbus ja ülemeelik, alati valmis midagi ette võtma, ei meeldi igavus, ettevõtlik ja iga kell nõus organiseerima, kui on midagi vaja ära teha, alati „Muidugi teeme ära!" mõtteviisiga, üliarmas ja särav.

Kärt Vaiknemets – tundub vaikne ja tagasihoidlik, aga kui tundma õpid, siis on hästi sõbralik ja truu, hea huumorimeele ja huvitava jutuga, tähelepanelik ja aus, ei karda öelda, mida sinust arvab, tore, rahulik ja viisakas, laheda ja huvitava omapärase stiiliga, tumedad riided on lemmikud, meeldib roheline värv, tuleneiu ja tõeline tulejumal, väga hea tuletantsija, tark, tubli, oskab väga ilusti joonistada, meeldiv inimene, väikses seltskonnas väga jutukas ja teeb palju nalja, hästi armas.

Eliise Valmis – tark tüdruk, otsekohene, tore neiu, armastab väga oma koera, MINI Cooperi sõitja, moelooja, lobiseb palju, rõõmsameelne, positiivne, armas tüdruk, kellel on miljon hobi, väga meeldivad koerad ja üldse loomad, abivalmis, tubli, korralik, tulevane koerte terapeut, sõbralik, heatahtlik, *chill* klassiõde, saab võrrelda autosid ning rääkida tulevikust ja tegevustest.

Alice Valter – väga tuline noor daam, elav, tore ja naljakas, huvitav tüdruk, väga palju emotsioone korraga, sõbralik, abivalmis, aktiivne, meeldib lõbutseda, oskab teha täiega ilusat meiki, positiivne ja muretu, ilus ja nummi, põhilause on „Ma ei viiitsiii!", ratsutaja, armastab hobuseid, lõbus, julge, ei karda oma arvamust välja öelda, hakkaja ja kannatamatu, hooliv, küsib alati, mis lahti on, kui kurva näoga olla, tubli töölkäija, rõõmsameelne ja ülemeelik, super huumorimeelega, tulehark, satub alati vaimukatesse olukordadesse.

Taavi Vestel – alati sõbralik ja heatahtlik, tore vend, rahulik, vaikne, rõõmsameelne, arvutiguru, kogu aeg väga abivalmis, muretu, arvutimees, ruudulised pluusid on lemmikud, kosmosehull, Riki-Tiki Taavi, arvutimängur, tark, tubli, noormees, kelle õpioskused hiilivad kuidagi radari alt ning järsku märkad, et ülimalt tark poiss tegelikult, olgu see siis inglise keeles või matemaatikas, kehalise tunnis on just tema jalgpalli ajal MVP – pidevalt õiges kohas ning teeb igas olukorras optimaalsemaid liigutusi, alati viisakas, vastutulelik, on kõigiga kena ja saab igaühega hästi läbi, kõige heasüdamlikum inimene, keda tean.

õp Ago Kalberg – väga abivalmis ja hea klassijuhataja, põhiküsimus „Kuidas läheb?", alati käib ja vaatab, et meil oleks ikka kõik hästi ja küsib, kuidas meid aidata saab, heatahtlik ja sõbralik õpetaja, tuleb õpilastele vastu, tubli, vaikne ja leebe, hästi rahulik, tore, kõigi probleemide ja draamade keskel suudab mitte närvi minna ja rahustab ka teisi, mõistlik ja ratsionaalne, alati hästi viisakas ja teistega kena, pole kunagi kuri, pole mitte kunagi kellegi peale karjunud, vaid on alati mõistev, tahab meile alati parimat, hoiab meid ja hoolib meist.

Õpetaja Ago Kalberg iseloomustab oma klassi nii:

Kuidas iseloomustada 12. klassi ehk selleaastaseid abituriente? Kogu klassina? Võiks ju märkida, et 12. klass, see on 16 neidu ja 10 noormeest: õppeedukus selline, käitumine selline, huvid seesugused. Ei tee omale koolitöödega ülemäära liiga, kohalkäimine on ka nii ja naa. Lahutamatu kaaslane on mobiiltelefon. Ja kõik. Klassijuhataja vaatevinklist, kes annab tundi ainult väiksele osale, oleks see ju piisav. Kuid kehastudes vahendavast-informeerivast-tagantsundivast-noomivast-kiitvast-(minimaalselt) korraldavast-lepitavast klassijuhatajast vaatlejaks, on siiski midagi lisada. Te olete väga erinevad. See paistab juba sellestki välja, kes käib sööklas lõunal, ja kuidas paiknete. Julgen väita, et klassi sees on vähemalt viis omavahel klappivat huvigruppi, mille koosseis aeg-ajalt muutub. Selle kohta võiks öelda – olete leidnud mõttekaaslasi, on koostöövalmidus. Olete tegusad noored. Võimalik, et meie, õpetajate, arvates ei pühendu te piisavalt koolile, kuid tegutsete laiemalt, tänapäeva võimalusi kasutades. Pühendunult ja tulemuslikult. Mõtted ja teod on kooli piirest väljunud. Aeg on ju sealmaal, et kooliga tahaks lõpetada, kuid on veel kohustusi. Tajute neid siiski. Samas on tekkinud ka klassisisene koostöövalmidus, kokkukuuluvustunne. On näha eneseleidmist. Samas on tunda ka enesekesksust, see tähendab, et oma huvid ennekõige. Kindlasti on tunnetatav püüd iseseisvusele, mida näitab varajane töölkäimine. Ühest küljest adute täiskasvanuks saamist, teisalt on see veel harjumatu. Iseseisvumise algusest olete võtmas vabadusi, kuid õnneks ei ole neid üle kasutanud. Teis on teravaid nurki, osa koosoldud ajaga veidi pehmenenud, osa tugevasti alles. Loodetavasti olete suutelised oma vigadest õppima. Tegelikult olete täiesti normaalne seltskond, noortele kohaselt protestimeelsed, eneseteostust soovivad, rahvusvahelised edasipurjetajad. Olete minu esimene lend, mulle omased, näen rohkem positiivset. On olnud tore kogemus teiega koos kulgeda need kolm, ja mõnega teist lausa kaheksa aastat.

Inimese tume pool. Kuidas ära tunda depressiooni?

Tekst ja pilt Emily Ridal

Pole üldse ebatavaline aegajalt kurbust kogeda. Puberteet on alati segadust täis aeg, mis on tulvil muutusi noore füüsilises, emotsionaalses, vaimses ja sotsiaalses maailmas. Ebareaalsed akadeemilised, sotsiaalsed ja peresisesed ootused võivad tuua esile tugeva tagasilükke ning tekitada sügavat pettumust, kui asjad ei lähe plaanipäraselt. Paljud noored arvavad, et elu ei ole õiglane ning nad tunnevad pidevat stressi ja segadust. Teismelisi pommitatakse vastuoluliste sõnumitega vanemate, sõprade ja ühiskonna poolt, mis võib situatsiooni hullemaks muuta. Noor näeb mõnda mure või probleemi püsivana, uskudes, et ta ei pääse kunagi sellest. Eriti tänapäevase kiire elutempo ja tohutu infomüra taustal vajavad noored suunamist, et oma muutuvast mõttemaailmast aru saada. Liiga kaua kestnud pinge võib viia depressioonini.

Kuna oleme teadlikud faktist, et noored on ka ilma diagnoositud depressioonita üpriski tujukad, siis on noorte depressiooni diagnoosimine keeruline. Ka arstid võivad sellega eksida.

Siiski on mõned sümptomid, mille esinemisel võib depressiooni kahtlustada:

- Sõprade eemaletõukamine
- Liigne reaktsioon kriitikale
- Entusiasmi, energia ja motivatsiooni puudumine
- Halb une- ja toitumisgraafik
- Suitsiidi ja enesevigastamine mõtted või teod
- Väsimus, närvilisus, ärevus
- Halvenenud akadeemilised tulemused

Mis juhtub aga siis, kui sümptomeid märgatakse liiga hilja? Depressioon on väga tõsine ja mõtlema panev haigus. Kui jätta see ravimata, võib see viia inimese mõtted suitsiidini. Pere ja sõprade roll on siin noort aidata ja koos abi otsida. Olgu selleks siis perearsti, psühholoogi või psühhiaatri juurde minek. Juba probleemi tunnistades on persoon teinud suurima sammu, mis ta oleks saanud teha, ning sealt algab tema paranemise teekond.

Oma loo rääkisid toimetusele kaks noort naist, kel mõlemal kooli ajal depressiooniga kokkupuude olnud.

Maria (nimi muudetud) lugu:

Depressioon on nõrkadele! Kas ikka on? Olen ise mitu korda langenud depressiooni ohvriks. See väljendus iga kord täpselt samamoodi: mu emotsioonid olid justkui mu seest välja lõigatud. Ma ei nutnud, ei suutnud naerda ja olin nii tuim, kui üldse olla saab. See ajas mind segadusse. Lasin end lõpuks lihtsalt käest.

Miks ma ei tunne midagi? – see oli küsimus, mis kõikus mu peas edasi ja tagasi mitu korda päevas. Proovisin kõiki lahendusi ..., miski ei toiminud. Lõpuks otsustasin enam-vähem ekstreemini välja minna. Ma kartsin žilette, kuid kasutasin teisi vahendeid, mis ikka andsid ligikaudselt sama tulemuse. Seega ma ei vaadanud seda probleemina: ma ei kasuta ju seda eset, mida kõik teised kasutavad! See vist tähendab seda, et ma ei ole depressioonis ja teen seda vaid selleks, et kas või midagi tunda.

Ma ei suhelnud kellegagi. Suhted vanematega olid peaaegu kadunud. Koju jõudes läksin oma tuppa, panin ukse kinni ning tegelesin oma tegevustega. Mu tuba oli peegelpilt mu sisemisest maailmast – segadus!

Mingil ajal märkas üks mu kõige uuem sõber mu käsi ja otsustas sekkuda. Pidin talle lubama, et ei kahjusta end enam ning näitan talle iga päev oma käsi. See oli hetk, mil ma sain kõik oma tunded välja rääkida ja ise end kontrollida veidike. Just see moment lülitas mul sisse lambikese – minuga on vist ikka miskit valesti.

Mis oli esimene asi, mis ma tegin? See võib tunduda imelik, kuid ma võtsin end kokku ja koristasin oma toa ära. See avas mu maailma. Peale seda hakkasin proovima erinevaid eneseväljendamise versioone. Lõppude lõpuks leidsin kaks tegevust, mida armastan praeguseni – kirjutamine ja fotograafia. Need on aidanud mul end väljendada ilma kindlate sõnadeta.

Rebecca (nimi muudetud) lugu:

Minul algas depressioon ja ärevus 12. klassis. Olin väga tubli õpilane, valmistusin kooli medaliga lõpetama. Kuskil enne jõule hakkasin end üha halvemini tundma: peas olid imelikud valud, kõht kippus valutama ja lahti olema, söögiisu kadus, kooli mineku ees tekkis ärevus ja isegi värisemine enne tähtsamaid kontrolltöid või ettekandeid, magasin väga halvasti, suu kuivas, nägin kõike negatiivsetes toonides. Sellega seoses tekkis meeletu hirm, et ma ei suuda enam kooli tulla, medalist võin ainult unistada ja kõik minu helged tulevikuplaanid (populaarne ala ülikoolis, edukas karjäär, pere jne) ei saa kunagi teoks. Samuti tundsin häbi, et niimoodi tunnen – mul ei ole ju tegelikult midagi elus halvasti!!! Mõtlesin alguses, et olen füüsiliselt haige ja pöördusin perearsti poole. Perearst tegi erinevaid analüüse, aga tunnistas mu terveks ning soovitas pöörduda hoopis psühholoogi poole, viidates ärevushäirele ja depressioonile. Hakkasin käima kord nädalas koolipsühholoogi juures, jalutasin palju, rääkisin parimale sõbrale, mida ma tunnen, ja tulin sellest olukorrast tasapisi välja. Hakkasin elu jälle positiivsemalt nägema ning ka ärevushood vähenesid. Sain kooli edukalt lõpetatud ja ülikooli sisse. Vahel on siiani viletsamaid perioode, kus stress ja ärevus tahavad võimust võtta, aga tean, et see ei ole mulle tegelikult ohtlik ja saan hakkama.

Märka hädas sõpra või klassikaaslast ja aita teda! Kuula, usu oma instinkte, hoolitse oma kallite eest. Depressioonist on võimalik võitu saada!

KUST LEIDA ABI?

- Koolipsühholoog Juta Raun, kabinet 305 (E–R 9.00–16.00, juta.raun@jarveotsa.ee)
  NB! Psühholoog nõustab nii õpilasi, lapsevanemaid kui ka perekonnaliikmeid.
- www.lasteabi.ee ja telefonil 116 111
- www.lapsemure.ee ja psühholoogiline nõustamine tel 646 0770
- www.lahendus.net
- Laste ja noorte nõustamiskeskus, tel 620 7342
- Noorte vestlusliin, tel 646 111

Õpetajate beebid 2016

Carmen Katariina Sikk

Eelmine aasta läks kolm meie kooli õpetajat lapsehoolduspuhkusele: Helen Paesüld, Ann Aruvee ja Kristin Muul (endine Tänav). Kunagi varem pole korraga nii palju õpetajaid dekreeti läinud. Õpetajad tulid ühel neljapäevasel päeval koos beebidega kooli, et muljeid vahetada ja toredalt aega veeta. Tegime nendega pisikese intervjuu, et uurida, kuidas neil läheb.

Millal teie beebi sündis ja mis ta nimi on?

Helen Paesüld: Lisandra sündis 2. juunil 2016.

Kristin Muul: Minu poeg Kristofer sündis 25. juunil 2016 ja on praegu 10-kuune.

Ann Aruvee: Minu beebi sündis 14. septembril 2016 ja tema nimi on Fred.

Kuidas teil praegu läheb? Millega tegelete?

HP: Praegu läheb väga koduselt. Elu keerleb ümber pisikese tüdrukutirtsu. Päevad on päris ühetaolised ja rutiinsed. Suuri plaane teha ei saa, sest alati võib midagi teisiti minna. Näiteks kui ühel päeval magab beebi pikalt ja rahulikult lõunaund, siis teisel päeval võib ta otsustada hoopis, et magamine on nõrkadele. Igapäevaselt on kodused tegevused ja pikemad jalutuskäigud vankrit lükates. Pidev uute meelelahutuste genereerimine, et pisikesel preilil ikka igav ei hakkaks. Ega midagi väga enamat jõuagi teha.

KM: Meil läheb väga hästi, Kristofer kasvab ja areneb märkamatult kiiresti, igapäevaselt tegelen temaga mängimisega, uinakute ajal vankriga looduses jalutamisega ja kodu korras hoidmisega, ka see on lapse kõrvalt juba omaette kunst.

AA: Meil läheb ka kenasti. Askeldame kodus, käime jalutamas ja vahel ujumas. Mul on mitu sõbrannat ka beebiga kodus, saame tihti kokku. Kogu elu keerleb ikka ümber beebi, nii-öelda oma asju eriti teha ei jõua, ka suurem vend Hugo, kes sai just 6-aastaseks, vajab tähelepanu.

Kas lihtsam on lastega kodus olla või tööl käia? Ehk kas ühte väikest last on raskem või kergem õpetada kui tervet klassitäit vanemaid õpilasi?

HP: Eks ikka ühele väikesele inimesele on lihtsam igapäevaselt õpetust jagada ja ka meelejärele olla kui klassitäiele õpilastele. Aga tööl olles on õpetamine vaheldusrikkam. Ei pea mitmeid kordi selgitama, miks ei tohi mõnda väikest eset suhu panna või sahtlit kinni panna nii, et sõrmed sinna vahele jäävad.

KM: Sellele on väga raske vastata, sest nii lapsega kodus olles kui ka tööl käies on võrdselt nii rõõme kui ka muresid.

AA: Mõlemad on rasked. Nüüd ma tagantjärele mõtlen, et kõige lihtsam oli hoopis kooliajal õpilane olla ☺.

Teil on umbes sama vanad lapsed. Kas suhtlete omavahel ka?

HP: Oleme ikka omavahel suhelnud.

KM Jah, suhtlen õpetaja Heleni ja õpetaja Anniga internetis, tore oli nüüd ka silmast silma kohtuda.

AA: Kirjutame aeg-ajalt üksteisele ja uurime, kuidas läheb. Loodan, et kohtume varsti jälle.

Kas mõtlete kodus olles ka töö peale?

HP: Töö peale mõtlen ikka päris tihti. Esimesed kuud kodus olles nautisin mitte tööl käimist ja puhkasin koolimelust mõnuga. Aga päris mitu kuud juba tunnen puudust koolis töötamisest. Õpilaste ja kolleegidega oli ju väga tore suhelda. Positiivne tagasiside tehtud tööde ja tegemisete kohta oli igapäevane. Kodus olles seda aga enam nii palju pole. Päris tihti panen kirja märksõnu ja ideid, mida kooli tagasi tulles ellu viia ja kasutada.

KM Jah, mõtlen tihti oma „suuremate laste" peale ja muretsen, et kuidas neil läheb, pean tunnistama, et minu esimesed õpilased, keda õpetasin 5 aastat ja kes praegu käivad 6.c klassis, on mulle nii sügavale südamesse pugenud, et mõtlen ja elan neile kaasa peaaegu igapäevaselt, praeguse 2.c klassiga olin koos väga lühikest aega, aga tihti mõtlen ka neile ja soovin neile ainult parimat!

AA: Mina kipun mõtlema küll. Üks põhjus on muidugi ka selles, et käin kord nädalas koos beebiga tunnikeseks tööl, et ajaleheringi juhendada, suhtlen ajaleheringi õpilastega ka igapäevaselt interneti vahendusel. Püüan ka raamatukogu asjadega kursis olla. Hoian ilmuvatel raamatutel silma peal, et mida raamatukokku tellida võiks. Lugeda kahjuks palju ei jõua, kuigi soov on suur.

Kas ja millal plaanite TJG-sse tagasi tulla?

HP: Hetkel ei oska veel öelda. Vaatame, mis elu toob.

KM: Ei oska hetkel kahjuks öelda millal, aga kindlasti tahaksin tagasi tulla, tükike minust jäi sinna maha ja igatsen seda tükikest üsna tihti.

AA: Järgmise õppeaasta olen veel raudselt kodus, eks siis paistab. Tagasi tulen kindlasti ja loodan jätkata nii raamatukogus kui eesti keele ja kirjanduse õpetajana.

Lapse saamine on kindlasti ühe unistuse täitumine, millest nüüd unistate?

HP: Väiksemad unistused on terve öö ilma ärkamata magamine ja mõned tunnid üksi olemine. Suurem unistus aga mõni pikem reis mõnusalt soojale ja eksootilisele maale.

KM: Unistan oma majast Tallinna lähistel.

AA: Terve lapse saamine on kindlasti üks unistuse täitumine. Minul on kaks poega ja olen eriti õnnega koos. Praegu unistan väga lihtsatest asjadest, näiteks tahaksin kogu öö järjest magada ja mitte iga hommik kell 5 tõusta.

Millise hea mõtte või soovi saadaksite oma õpilastele koolis?

HP: Mitte keegi teine ei saa sind teha õnnelikuks peale sinu enda.

KM: Ma tahaksin tänada oma õpilasi selle eest, et nad mind 4. märtsil minu sünnipäeval meeles pidasid ja mind koolimajja kutsusid, et kingitused üle anda, ma olin pisarateni liigutatud, see oli parim tasu ja tänu nendega töötatud aja eest. Soovin neile ilusat kevadet ja tänan, et nad on nii hoolivad, toredad ja asjalikud! Ma olen nende üle väga uhke.

AA: Olge terved, rõõmsad ja endaga rahul! Erilised tervitused lähevad praegusele 8.a-le, mõtlen teile tihti ja soovin teile ainult parimat. NB! Ärge komasid unustage! Ja lugege raamatuid ☺

Aleksandra di Maio – päikseline muusikafanaatik

Säde Lahtmets

Nagu särav päike toob sügisest saadik kõigi oma õpilaste näole naeratuse meie uus muusikaõpetaja Aleksandra Di Maio. Jagame ka teiega tema mõtteid, kogemusi, nakkavat positiivsust ja head tuju.

2. klassis

Milline oli teie enda kooliaeg? Missugune laps te olite?
Minu enda kooliaeg oli väga huvitav, vahva ja põnev. Olin väga tugeva karakteriga, aga samal ajal ka väga tundlik, rõõmsameelne, positiivne ja aktiivne laps. Olen hästi palju laulnud ja klaverit mänginud ning mõlemaga ka esinenud. Oma esimesed sammud klaverikonkurssidel astusin 6-aastaselt. Iga esinemine oli minu jaoks väga tähtis. Laulmine meeldis mulle alati rohkem, sest laulja ei pea nii palju harjutama nagu pianist klaveri taga istuma.

Olen alati palju tööd teinud, seda nii koolis kui muusikakoolis. Lapsepõlves mängisin klaverit hommikuti ühe tunni ja õhtul kaks tundi. Kui astusin Georg Otsa nimelisse muusikakooli, siis harjutasin 6 tundi päevas. Oli küll väga raske, aga väga huvitav. Me olime seal koolis kõik sõbrad ja koos kasvanud, nagu üks suur muusikainimeste perekond. See oli minu jaoks väga põnev koht, midagi uut, tõsine elu, kus 14–15-aastased õpilased õpivad kahes koolis korraga, nagu mina tegin. Aga ma olen tõeline fanaatik, mida öeldi mulle juba siis. Olen harjunud kell kuus tõusma, et harjutada. 15-aastasena seisin juba kell 6.30 esimesena kooli juures, et saada vabas klassis harjutada. Ka siis, kui talvel külm oli, ootasin imelist ja rõõmsameelset koristajat, kes andis mulle alati klaveriklassi võtmed. Neid momente ma ei unusta, just tänu sellele olen kasvanud selliseks, nagu ma praegu olen.

Kuidas te muusika juurde jõudsite?
Minu perekonnas oleme kolmekesi õpetajad-muusikud: mina, minu ema ja minu õde. Minu isa on elektriinsener (aga laulab väga hästi). Minu ema Olga ja minu vanem õde Jekaterina on alati palju klaverit mänginud ja mõlemad ka muusikakõrgkooli lõpetanud, tänu nendele olen ma nüüd muusikamaailmas! Alustasin laulmisega, kui olin 3-aastane. Minu esimene õpetaja oli mu ema ja mu esimene esinemine oli kolmeaastaselt. Me laulsime oma perega kogu aeg, palju ka kirikus.

Kas te laulate nüüdki kodus koos perega?
Laulan koos oma lapse Taaviga. Ta on 6-aastane, me laulame kodus palju ja mängime koos klaveriansamblit. Abikaasa Federicole ei meeldi väga laulda. Minu abikaasale meeldib pitsat teha ja ta valmistab palju Itaalia sööki.

Millised muusikastiilid ja heliloojad teile meeldivad?
Mulle meeldivad stiilidest *pop-jazz* ja *blues*. Eesti

2007. aastal Itaalias Abruzzos

heliloojatest on mu lemmik Veljo Tormis, väga meeldib ka Urmas Sisask. Prantsuse muusikast meeldib Jules Massenet, sakslastest kõige rohkem Johann Sebastian Bach. Ma olen väga suur Sergei Prokofjevi fänn, olen tema klaveripalasid ka soolokontsertidel mänginud.

Mida teile vabal ajal peale laulmise ja klaverimängu teha meeldib?
Mulle meeldib palju mägedes kõndida, sport, kõige rohkem ujumine (eriti suvel). Mulle meeldib tantsida kodus ja tunnis koos õpilastega. Ma kirjutan ka ise muusikat ja laulusõnu. [Intervjueerijal oli au üht neist lugudest kuulda, ta oli täiesti veendunud, et tegu on mõne kuulsa helilooja teosega!]

Kas te tantsite ka?
Professionaalse tantsimisega ei ole ma kunagi tegelenud, aga enda jaoks olen palju tantsinud ja ka suvelaagrites esinenud. Praegu kasutan hästi palju liikumist oma tundides. Ainult liikudes saab inimene olla tõeliselt vaba ja siis ei mõelda, kas oskab või ei oska – kõik inimesed oskavad tantsida! Mõtlen alati ka ise läbi, mis muusikat võiksin lasta, mis sobiks konkreetsele klassile kõige paremini, sest iga klass on huvitav ja eriline.

Kuidas teist õpetaja sai? Kuidas teile see töö meeldib?
Õpetaja olla on väga vahva! See tahtmine peab olema siin sees – südames! Ei aita kõrgharidus, kui inimene ise seda ei tunne! Mul on palju tuttavaid muusikuid, kes ei taha üldse õpetada.

Minu esimene tund ja kogemus õpetajana oli 15-aastasena Georg Otsa Muusikakooli esimesel kursusel. Meil oli pedagoogiline praktika ja minu esimeseks klaveriõpilaseks oli 8-aastane Jakov. Peale esimest tundi olin nii väsinud ja mõtlesin, kuidas õpetajad teevad seda 8 tundi järjest. Pärast kolme kuud tööd Jakoviga oli tal esimene kontsert ja minul kõige esimene kontsert juhendajana. Ma muretsesin väga, aga kui nägin, kuidas ta minu poole vaatas, sain aru, et tahan terve elu tegeleda ainult muusikaga ja tahan olla pedagoog! Mulle meeldib väga õpetaja olla, armastan oma tööd ja armastan oma õpilasi!

Mis teeb teie arvates ühest õpetajast hea õpetaja?
Hea õpetaja on positiivne ja vahel range, hea oleks, kui ta oskaks kuulata õpilase muresid ja probleeme. Ta ei peaks olema laisk, vaid võiks alati olla valmis õpilasi kuulama ja aitama. Hea õpetaja peab teadma oma õppeainet ja proovima kasutada erinevaid, huvitavaid ja endale sobivaid mõtteid ning meetodeid, sest õpikud ei saa alati aidata. Õpetaja peaks oskama leida

kontakti iga lapsega ja vaatama iga klassi eraldi.

Te elasite vahepeal üheksa aastat Itaalias. Kuidas te sinna sattusite?
Läksin Itaaliasse õppima ja astusin konservatooriumisse doktoriõppesse. Andsin palju soolokontserte ja osalesin konkurssidel ning töötasin erinevates koolides. Itaalia oli minu jaoks nagu saatus. Ükskord osalesin pianistide meistrikursusel Tallinnas, kus õpetajaks oli Alessandro De Luca Itaaliast. Kohe esimesest hetkest meeldis mulle, kuidas De Luca õpetas. Pärast kutsus ta mind enda juurde Itaaliasse õppima. Tegingi Itaalias doktoritöö Heino Elleri mõjust muusikale. See oli 80 lehekülge pikk ja itaalia keeles. Kaitsmise osaks oli ka ühetunnine kontsert-eksam, kus mängisin Elleri prelüüde ja tokaatasid (itaalia keeles *toccata*).

Mis Itaalias elades raske oli?
Ma igatsesin väga Eestimaale. Ja väga raske oli rääkimine. Kui ma Itaaliasse läksin, teadsin ainult paari itaaliakeelset sõna, alles ühe aasta pärast hakkasin pikki fraase kasutama. Ma õppisin itaalia keele selgeks filmidest, kasutades sõnaraamatut ja kirjutades palju vihikutesse, nagu olen õppinud ka teisi keeli.

Ma tegin seal palju tööd. Vahepeal sõitsin näiteks kell 4 hommikul 3,5 tundi rongiga Rooma tundi andma, olin seal terve päeva ja õhtul tulin tagasi. Aga ma armastan oma tööd! Usun, et inimene peakski oma tööd armastama nii väga, et ta ärkaks kell neli!

Mis teile Itaalia juures kõige rohkem meeldis? Mida see aeg teile andis?
Kõige rohkem meeldisid mulle soojad ilmad ja nii-öelda soojad inimesed. Seal on hästi südamlikud inimesed. Ja hea toit. Mul oli ka palju võimalusi klaveri mängimiseks ja kontsertide andmiseks. Sain tänu Itaaliale palju enesekindlust ja kogemusi.

Milline on Itaalia kool võrreldes Eesti kooliga?
Itaalias õpitakse vähem kui Eestis, õpetajad ei tööta ka nii palju. Kõiki probleeme võetakse positiivselt ja päevas tehakse rohkem puhkepause. Näiteks lõuna võib kesta vahel 2–3 tundi. Õpilased ja õpetajad suhtlevad üksteisega palju rohkem. Nad käivad koos söömas ja räägivad üksteisega.

Mida võiksime meie neilt õppida, mida nemad meilt?
Eestlased võiksid võtta kõike positiivsemalt, itaallased natuke rohkem õppida ja Itaalias võiks olla natuke rohkem tasuta õppekohti, sest tavaliselt maksavad kõige eest lapsevanemad. Mina õppisin tasuta, sest võitsin stipendiumi konkursil, kus 50 inimese hulgast valiti 3 stipendiumi saajat.

Eestis on tore elada ja õppida, sest siin on palju koole, kus õppimine on tasuta, ainult ülikoolides on mõnedel kohtadel vaja õppimise eest maksta. Ja meie Eesti õpilased saavad koolis tasuta lõunat süüa.

Te olete ka oma õpilastele itaaliakeelseid laule õpetanud.
Jah, ma õpetan itaalia laule tervele klassile, ma ei jaga, kes on parem või halvem, alati õpime laule terve klassiga koos. Kaarli kirikus laulis mudilaskoor väga raske laulu, nüüd kevadkontserdil ka. Varsti esitavad esimeste klasside õpilased veel ühe uue itaaliakeelse loo. Kui jõuame, laulame ka mudilaskooriga üht uut lugu. Lapsed reageerivad väga hästi ja on nii tublid!

Ja neil tuleb laulmine väga hästi välja! Ilmselt olete te mudilaskooriga palju vaeva näinud?
Jaa, me oleme lühikse aja jooksul palju tööd teinud ja nad on nii tublid! Kui nad septembris tulid, siis olid nad vaiksed ja tagasihoidlikud, nüüd on nad julged ja usuvad, et nad on tublid lauljad! Laulupeo ülevaatusel saime me 8,3 punkti kümnest, mis on esimene kategooria, ning pääsesime noorte laulupeole!

Itaalias 2016

Ma olen hästi uhke nende üle! Aitäh, kallid lapsed, mõistmise ja usalduse eest!

Kas teil on ka lemmikklass või lemmikõpilane?
Mul on kõik lemmikud! Kõik esimesed, kolmandad, neljandad ja kaheksandad klassid, kellele tunde annan. Püüan leida õige kontakti iga klassiga. Minu õpilased on kõik tublid ja töötavad tunni ajal hästi.

Mis on teie alatise sära ja positiivsuse retsept?
Minu töö ja minu õpilased teevad mind säravamaks ja positiivsemaks! Ja muidugi minu abikaasa ja minu armas laps, kellele mõtlen kogu aeg!

Millist nõu annaksite te oma õpilastele, et neil ikka hästi läheks?
Soovitaksin oma kallitel õpilastel teha iga asi, mida nad alustavad, ka lõpuni. Ärge vaadake tagasi, elage tänases päevas. Võtke asja positiivsemalt. Olge omavahel viisakad ja leidke klassis rohkem sõpru, sest ainult sõbrad teevad meie elu paremaks ja huvitavamaks! Olge alati oma sõpradega ausad ja rääkige nendega siiralt.

Mudilaskooriga

Õpetaja Kristi Vääri lapsepõlve suved möödusid maal vanaema juures

Kõige toredam lapsepõlve juures on see, et kuigi olen linnas sündinud, siin lasteaias ja koolis käinud, veetsin oma esimesed eluaastad ning kõik suvevaheajad maal vanaema juures. Vanaisa ja -ema olid tol ajal juba pensionil ning toimetasid oma majapidamises. Nägin oma vanaema, kes oli minust 70 aastat vanem, pidevalt toimetamas, küll kanadega, küll kartulitega, küll rohimise, heina tegemise ja mille kõige muuga veel. Eks ma vahel tahtsin, et vanaema minuga rohkem mängiks, ja palusin tal seetõttu ka endale tööd anda, et asjad kiiremini tehtud saaks ning äkki on tal siis ka minuga veidi aega mängida. Aga ei see töö lõppenud ... Nii pidin endale ise tegevust leidma. Ükskord mõtlesin, et proovin lamba seljas sõita. Millegipärast oli see keelatud, sest lambal pidavat neerud lahti tulema (kui tõsi see nüüd on?). Õnneks viskas lammas mu enne seljast ära, kui korralikult talle otsa sain ronida, ning kepsutas elusalt ja tervelt minema. Kukega oli ka ükskord lähedane kokkupuude. Vanaema pidas kanu eraldi majas, mida kutsuti kanamajaks. Käisin siis juba lasteaias ja olin üle tüki aja maale tulnud ning mind viidi kanu vaatama, vist oli kukk hiljuti kanakarja valvama ostetud. Mingil põhjusel hüppas kukk mulle näkku. Ehmatus oli suur, aga arme ei jäänud.

Vanaema majapidamine asus mere ääres, nn piiritsoonis. Sageli lendasid seal hirmsa häälega lennukid (nüüd teevad sama NATO hävitajad) ning õhtuti ja hommikuti jalutasid ranna ääres piirivalvurid. Kes mäletavad, siis näidati pühapäeva hommikuti lastele sõjateemalisi filme. Mingil põhjusel olin ma vaimustatud „Neljast tankistist ja koerast". Kui teisi lapsi ka maale tuli, siis saimegi seda mängida. Mina tahtsin alati ninamees Janek olla. Kord leidsin küla vahelt isetehtud automaadi – siis olin mängul kohe teine jume.

Propaganda mõjust võiks veel ühe vahejuhtumi mainida. Kui tuli aeg pioneeriks saada, viidi meid praeguse keskraamatukogu hoones asunud keldrisse (kandis mingi kuulsa kommunisti nime). Meid rivistati üles ning vanemad õpilased sidusid meile pioneeriräti kaela. Meile olid ka sõnad peale loetud, et kui rätt kaelas, tuleb saluteerida. Ootasin seda väga, aga millegipärast mulle rätti kaela sidunud tüdruk unustas n-ö au anda. Olin väga solvunud.

Üks eredamaid emotsioone on seotud arusaamisega, et ma oskan lugeda. Pidin emale ikka peale käima, et ta mulle raamatuid ette loeks ja et ta seda ikka pikemalt teeks. Ükskord ei viitsinud ta enam lugeda ning ütles, et hakka ise lugema, sa ju oskad. Olin veidi segaduses, aga võtsin raamatu kätte ning hakkasin tähti vaatama ning ennäe imet – lugesingi esimese sõna kokku. Mõistsin, et need arusaamatuna tundunud kirjakriipsud on täiesti alistatavad ja ma oskangi lugeda! Enam ei olnud kunagi igav, kui teisi mängukaaslasi ei olnud.

6-aastane Kristi

Kooliajal tegelesin veidi spordiga ning osalesin huviringides. Kord kutsus pinginaaber mu *softball*'i trenni (tüdrukute pesapall). Harjutasime paar kuud ning sõitsime Moskvasse võistlustele. Kohale pidi tulema ligi 30 võistkonda vennalikest liiduvabariikidest, kuid võistles vaid 3. Meie asusime Eestist teele 18. augusti õhtul 1991. aastal. Hommikul Moskvasse jõudes kuulsime riigipöördekatsest. Võistlusi ära ei jäetud, Punasele väljakule aga ka uudistama ei pääsenud. Pidime ööbima ühes hostelis, kuid see kubises prussakatest. Treeneri abikaasa organiseeris ööbimise kohalike kodudes – nii sain veidi ka moskvalaste elu kaeda. Lapse mõtlemine on ikka huvitav. Nimelt tekkis mure, et äkki ei lasta üle piiri Eestisse tagasi. Oma mõttes tegin siis Vene võimudega kokkuleppe, et laske mind korraks Eestisse, käin veel korra vanaema ja võib-olla ka *boyfriend*'i juurest läbi ning tulen siis sõnakuulelikult Moskvasse või kuhugi laagrisse tagasi. Eestisse jõudsime päeva või paar pärast 20. augustit, kui Eesti taasiseseisvunud oli.

Kuna on kevad ning eksamid algamas või mõnel juba alanud, siis lapsepõlve lõppu sobib meenutus keskkooli lõpetamisest. Üheks lõpueksamiks oli füüsika suuline eksam. Olin endale materjali korralikult pähe tuupinud ning paratamatusele vastu astunud. Suulise eksami puhul saab klassiruumis pingis istudes oma vastamist ette valmistada. Kui ma aga pingist tõusin, kukkusid põrandale spikrid. Õpetaja käratas mulle *välja!* Mina aga nähvasin vastu, et need ei ole minu omad. Tavaliselt ei julgenud ma selle õpetaja tunnis õieti hingatagi, muust rääkimata, küllap seetõttu ta mind uskuma jäigi. Kahjuks ei saanud noormees, kelle spikrid need olid, meiega koos lõpetada. Minu füüsikaalased teadmised kuulati küll ära, kuid saadeti ära sõnadega, et ma edaspidises elus füüsikaga tegemist ei teeks. Eksami sain nelja. Ja et siis ise mitte füüsikaga tegeleda (olen aru saanud, et täiesti vältida on seda ikka keeruline), abiellusin füüsikuga ☺.

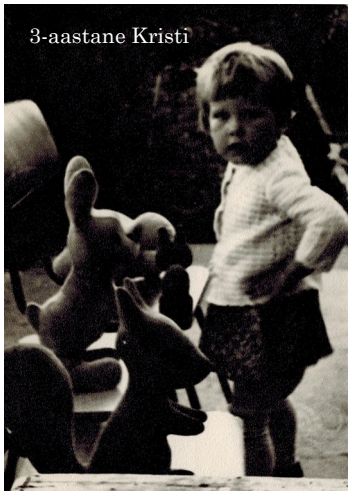
3-aastane Kristi

Lapsesuu ei valeta

Hans-Kaarel Laes

Palusime 1. klassi õpilastel mõtiskleda järgmistel teemadel.

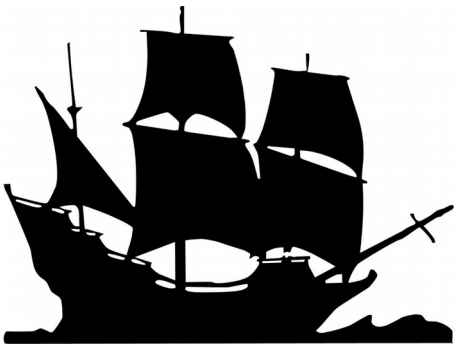

Miks laevad põhja ei vaju?

Greta – Laevad ei vaju põhja, sest nende ülesanne on sõita.
Heidi – Laevade põhi on tehtud kummist.
Kristofer – Laevad on seest tühjad.
Eva-Lotta – Laeva põrand on tehtud uppumatust asjast.

Mida tähendab väljend „puru silma ajama"? (õige vastus: valetama)

Greta – Kui puru läheb silma ja sa paned silmad kinni.
Heidi – Sul on silmad kinni.
Kristofer – Kui sa magad, tuleb sulle puru silma.
Eva-Lotta – Sa magad, silmad kinni.

Miks me maakeralt alla ei kuku, kuigi see on ümmargune?

Greta – Maa sees on magnet.
Heidi – Kosmose tuul lükkab meid Maa vastu.
Kristofer – Maa külgetõmbejõud hoiab meid Maa peal.
Eva-Lotta – Maakera on suur magnet.

Vilistlane Vahur Loo – edukas teeehitusinsener

Carmen Katariina Sikk

Koolipoiss Vahur

Vahur Loo on TJG vilistlane, kes õppis koolis aastatel 1990–2002. Ta käis meie koolis ajal, mil kooli nimi muutus kolmel korral ning tema esimene klass oli hoopis Pääsusilma lasteaias.

Rääkige oma kooliajast.
Õppisin Järveotsa koolis esimesest kuni viimase klassini. Terve aja käisin B-klassis. Õppeaastateks olid 1990–2002. Esimene klass oli siis lasteaias (praegune Pääsusilm). Minu õppimise aja jooksul oli koolil kolm nime: alguses oli Tallinna 55. Keskkool, siis Tallinna Järveotsa Keskkool ning lõpuks see nimi, mis tal praeguseni püsinud on.

Gümnaasiumis anti meile valida kunsti, jaapani keele ja majanduse kallakute vahel. Kuna tundsin enim huvi reaalainete ja majanduse vastu, valisin viimase.

Millised on eredamad mälestused koolielust?
Enim mälestusi tekib just gümnaasiumiajast. Siis toimus koolis (ja ka väljaspool kooli koos kaasõpilastega) igasuguseid üritusi, diskosid, sünnipäevapidusid jne. Klass, milles gümnaasiumi ajal käisin, oli väga ühtehoidev ning täis võrdlemisi toredaid inimesi. Keeruline on meenutada sellest ajast midagi põnevat seoses õppimisega, kuigi tegelikult just sellepärast ju koolis käiakse. Mäletan, et püüdsin olla selline lahe tüüp, aga samas tahtsin ka hinded korras hoida. Vahel oli see üsna keeruline – ühtelugu kippusin liiga „lahedaks" muutuma ning hinded kannatasid.

Mis on kõige meeldejäävam sündmus kooliajast?
Krutskid ja rumalused kipuvad meenuma. 10. klassis olid meil neljapäevahommikuti Tartu maanteel majandustunnid. Pärastlõunaks pidime oma koolimajja tundidesse tulema. Ükskord otsustasime poistega pärast majandustundi, et lähme hoopis kinno ning kooli enam ei lähe. Olime üheksakesi. Sama päeva õhtuks oli meie temp välja tulnud, vanemaid oli teavitatud jne. Järgmine päev ootas meid koolis ees pahandus – pidime ka direktori kabinetti nii-öelda vaibale minema. Otsustasime taaskord kollektiivselt, et paneme ülikonnad selga, kui direktori juurde lähme. Mõeldud – tehtud. Meie võte oli tõhus ja meeldis nii direktorile kui ka teistele õpetajatele väga, kuid noomida saime sellegipoolest ning hoiatav käskkiri kirjutati ka ja pandi teise korruse stendile üles. Ei olnud mõistlik mõte poppi panna. Teistele ei soovitaks.

Milliseid õpetajaid meenutate hea sõnaga?
Alg- ja põhikooli ajast meeldis mulle enim Marje Liedemann. Ta õpetas matemaatikat, ajalugu ja biloogiat ka vist. Ta oli päris range ja autoriteetne, kuid samal ajal ka meeldiv inimene. Talle ei meeldinud minu vihikute välimus ega olukord, kuid üldiselt oli meie läbisaamine hea ning hinded OK. Alates 11. klassist kuni gümnaasiumi lõpuni oli mu lemmikuks matemaatikaõpetaja Luule Seppor. Ka tema oli range ja autoriteetne (vahel ka pisut hirmutav). Õpetas väga hästi ja hindas objektiivselt. Lisaks on loomulikult meie koolis väga tugev inglise keel ning järelikult ka head inglise keele õpetajad. Mind õpetas Tiina Prangel. Olen tänaseni tema poolt õpetatu eest tänulik, sest puutun inglise keelega igapäevaselt kokku. Millegipärast meeldisid mulle ranged õpetajad ☺.

Kas olete koolimajas ka pärast lõpetamist käinud?
Mõned korrad olen. Alguses käisin päris tihti. Sai endiste õpetajatega vestlemas käidud. Rääkisime eriala valikutest jne. Lisaks oli ka tutvusi n-ö väiksemate koolikaaslaste seas, kellel kool veel lõpetamata oli. Aastate möödudes olen paraku aina vähem koolimajja sattunud. Viimati sai käidud vilistlaspeol 2012. aastal.

Kuidas on kujunenud suhted endiste klassikaaslastega?
Tänu sotsiaalmeediale on praktiliselt kõikide endiste klassikaaslaste käekäik siiani enam-vähem teada. Samas ega enamikuga ikkagi regulaarselt kokku ei saa. Sellegipoolest suhtlen igakuiselt kolme endise klassivennaga ning 3–4 korda aastas ka nelja klassiõega. Nii et kõige hullem ei olegi ☺.

Kas teadsite juba kooliajal, kelleks tahte saada? Kas see on teie tööks ka praegu? Mis teile enda töö juures meeldib?
11. klassis olin veendunud, et tahan minna TTÜ-sse majandust õppima. Seda ma ei mäleta, kelleks saada tahtsin. 12. klassis tekkis uus mõte – tahtsin saada teedeinseneriks, sest olin kuulnud, et teedeehituses liiguvad suured rahad. Olen ka praegu selle ameti peal. TTÜ lõpetasin sillaehituse erialal ning mõnda aega ehitasin ka sildasid, nüüd olen ametnikuna tööl teedeehituse erialal. Kusjuures majandus huvitab mind endiselt ning enesearendamise eesmärgil loen iseseisvalt majandusalaseid raamatuid, kuulan loenguid jne.

Fotol: TJG vilistlased Vahur Loo ja Monika Loo (kooliajal Moren) koos laste Sverre ning Hanna-Miaga

Olen Maanteeameti ehitusosakonnas projektijuht. Töö sisuks on ehitushangete ettevalmistamine, ehitusobjektide rahastuse planeerimine, ehituse ja sellega seonduvate dokumentide kontroll ning tööde vastuvõtmisega seonduvad tegevused. Töö pakub väljakutseid ning nõuab pidevat arenemist. Saan ka palju ringi liikuda, rutiin praktiliselt puudub, palk on täitsa hea ja kollektiiv meeldiv. Olen väga rahul.

Miks on Eesti teed halvad ja lagunevad kiiresti?

See küsimus on nagu härjale punase lipu lehvitamine ☺. Ma siis täpsustan natuke. Minu arust on Eesti maanteed enamjaolt päris heas olukorras. Probleemsed on pigem linnatänavad, kahjuks eriti Tallinna omad. Põhjuseid on mitmeid, kuid tihtilugu on lagunemise põhjustajaks nõrk aluspinnas. Palju on selliseid olukordi, kus asfalt läheb käest ära, mille peale võetakse see üles ning paigaldatakse uus. Aluspinnasega ei tehta midagi. Teiseks oluliseks põhjuseks, miks kate laguneb, on temperatuuri kõikumine 0 kraadi ümber. Kord sulab teekonstruktsioon üles, siis jälle jäätub – sellised asjad põhjustavad liikumisi ning pragusid. Need on paar levinumat asja, millega kokku puutume, kuid iga olukord ja koht on erinev. Samas ütlen Eesti teede kaitseks, et pole nad nii halvad midagi. Olen sõitnud ringi näiteks Uus-Meremaal, Floridas, Itaalias, Hispaanias ja mujal sooja kliimaga kohtades – ma ei ütleks, et sealsete maanteede olukord nii väga etem kui meil on. Kohati on kehvemgi. Liiatigi nendes kohtades ei ole seda temperatuuri teemat mis meil. Seega arvan, et meil läheb päris hästi, kuigi on veel arenguruumi.

Olete abielus teise TJG vilistlasega. Kas hakkasite juba kooliajal käima?

Saime tuttavaks ja pisut hiljem hakkasime koos olema, kui Monika oli 12. klassis ja mina teist aastat ülikoolis. Enne teadsime teineteist vaid nägupidi. Natuke imelik on mõelda, et nii võõrad olime, sest ka tema on terve aja samas koolis käinud ning peaaegu terve elu elasime vastasmajades. Meie puhul peab vist sõna otseses mõttes paika lause, et õnn võib olla nurga taga.

Vahur tervitab kõiki ning soovib edu kõikidele TJG toimekatele inimestele!

Koomiks

Emily Ridal

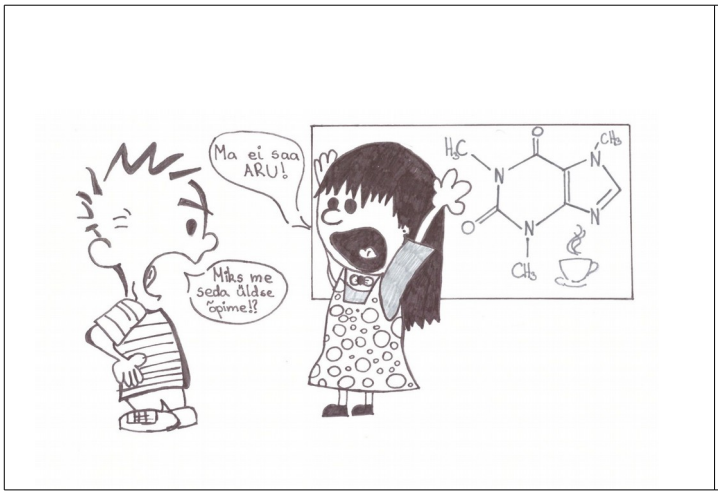

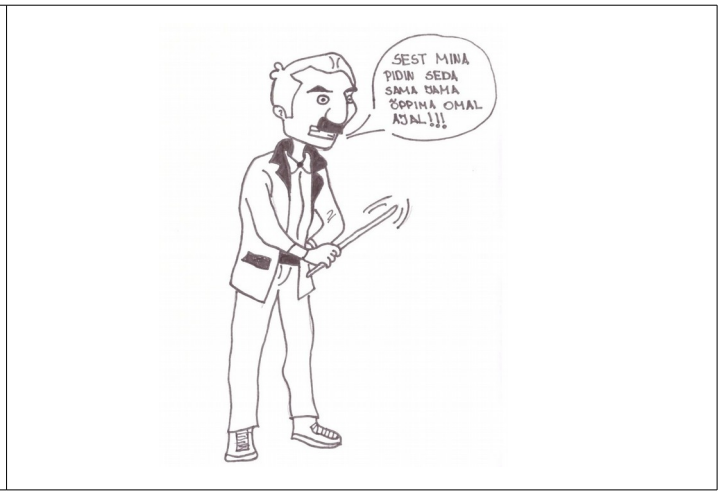

Sudoku-*challenge*

Mari-Liis Mets

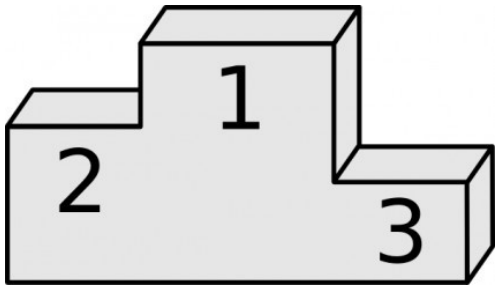

29. märtsil toimus meie koolis sudoku-*challenge*. Osa võttis kolm 9.b klassi õpilast, kes asusid kõik korraga sama sudokut lahendama. Võistluse võitis Alex Lepik, kes suutis sudoku õigesti lahendada 15 minuti ja 20 sekundiga. Kaugele maha ei jäänud ka teine ja kolmas koht.

I koht	II koht	III koht
Alex Lepik	Ralf Raaper	Nikita Lemeško
Aeg: 15:20	Aeg: 18:16	Aeg: 26:38

Pane sinagi ennast sama sudokuga proovile!

2			8		4			6
		6				5		
	7	4				9	2	
3				4				7
			3		5			
4				6				9
	1	9				7	4	
		8				2		
5			6		8			1

Minu aeg:

Minu koht:

Scribblenauts Unlimited – sinu soovid täituvad sinu tahtel

Hans-Kaarel Laes

Scribblenauts Unlimited on mäng, mis on Wii U, 3DSi, Androidi ja arvuti peale. Selles mängus mängid sa noore poisi Maxwellina, kellel on võlupäevik, kuhu tuleb vaid kirjutada mingi objekt ja see objekt ilmub sinna mängu. Sa pead reisima mööda maailma, et täita selle päeviku abiga kõikide inimeste soovid.

Mäng algab ja sind tutvustatakse kahele arheoloogile – Edgarile ja Juliele, kes on alati teineteisega leidude pärast võistelnud. Ühel päeval nad abielluvad ja saavad palju lapsi. Lõpuks on neil suur perekond, kus on 42 last. Noorimad neist on Maxwell ja tema õde. Isa ja ema otsustavad anda võlupäeviku Maxwellile ja saadavad tema ja ta õe suurde maailma seiklema. Teel kohtavad nad väikest vanakest, kes tahab natuke süüa. Maxwell, kes oli üks krutskeid täis poiss, tahab veidi nalja teha ja annab vanakesele mädanenud õuna. Vanakene on suures raevus ja paneb Maxwelli õele needuse peale, mis hakkab teda ajapikku kiviks muutma. Needusele on ainult üks lahendus. Päevikuga on vaja teha nii palju head, et headuse enda mõju hakkaks needusele vastu. Maxwell peab oma õe suurema venna juurde jätma ja ruttab ise suurde maailma head tegema.

Mängus pead sa päeviku abil inimeste soove täitma ja neid aitama.

Kas käid mõnes meie kooli huviringis?

Hans-Kaarel Laes, Frank Kiibus

Uurisime TJG õpilaste käest, kas nad osalevad mõnes meie kooli huviringis. Küsitlusele vastas 100 õpilast 1.–12. klassist.

Selgus, et enamus vastanutest (53%) käib mõnes meie kooli huviringist. Seda on tore kuulda, sest valikut on tõesti palju ja mitmed ringid on ka täiesti tasuta. 17% õpilastest on kunagi osalenud TJG huviringis ja 10% õpilastest plaanib veel minna. 20% õpilastest ei osale üheski meie kooli huviringis, ilmselt toimub nende huvitegevus kuskil mujal.

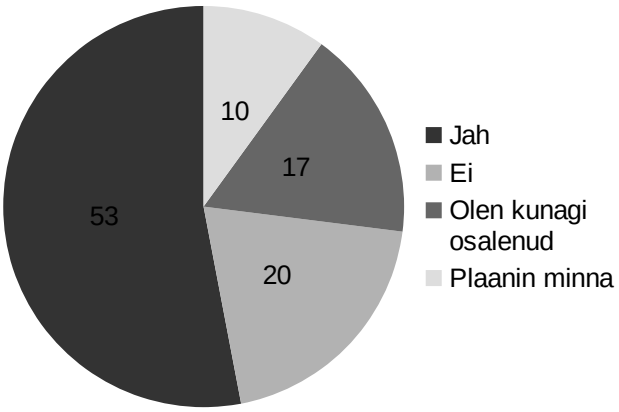

Armastus teeb haiget

* * *

Tundsin su puudutust endi põsel,
mõistsin, et ilma sinuta olla ei saa.
Soovin, et see korduks,
kuid ma ei tea,
kas ka sina seda tahad.
Tunnen armastust meie vahel.
See on uus,
sinuta olla ma ei saa.
Mu mõtted, mu olek,
neis kõigis oled sina.
Õhtul magama ma ei jää,
põhjus oled sina,
sina mu mõtetes.
Oled tunginud minu maailma,
sind raske sealt välja on saada.

Tahan taas tunda seda,
tahan sind,
mitte tühja pimedat tänavat.
Just sind, ei kedagi teist.
Sel hommikul.
Ma ärkasin, kuid sind polnud.
Ma otsisin, kuid sind ei leidnud.
Ma ei saa, lihtsalt ei saa.
Sind igatsen ja nii see jääb.

Nägin sind,
sa kõndisid mööda tänavat.
Vaatasin su poole,
see pilk oli teistsugune.
Pole sind varem näinud nii.
Ma ei mõista,
kas sa tunned hirmu või rõõmu,
oled muutunud.
See oli vaid hetk.
Kas üldse sa mäletad mind,
on sul keegi teine?
Vastuseid ma ei tea.
Mäletan, kui sinuga sai naerdud,
nutetud.
Koos me pisaraid valasime,
leidsime teineteisest toetust,
nüüd valitseb minus tühjus.
On see õige või vale?
Sina oled läinud edasi,
kuid mina mõtlen ikka sinust.
Kas sa ei hooli?
Oled sa üldse hoolinud?
Mu pea täis on mõtteid.

Mäletan meie kohtumist,
selles oli sädet.
Tundsin, et oled see õige,
aga ei, sina oled seal ja mina siin.

Kõnnin taas tänavaid mööda,
otsin lohutust.
Seda endast raske on leida,
minust jälle möödusid sa,
tundsin piitsa endi südames.
Ma saaks teha midagi,
olen ebakindel.

Keegi haarab mu käest,
tõmbab mu endaga kaasa.
Oled see tõesti sina,
on see unenägu?
Ma ei mõista, mis toimub.
Olen sinu käte vahel,
nende samade turvaliste käte vahel.
Segadus siiski valdab mind,
kuid sellest üle on meeletu rõõm.
Saan aru, sa oled tõesti see õige.

* Luuletuse autor on toimetusele teada.

NB! Kui soovid, et ka sinu looming (luuletus, lühijutt, foto, joonistus vm) ilmuks koolilehes, võta ühendust mõne toimetuse liikmega või kirjuta annaruvee@hotmail.com.

Jaapani-huviliste pidupäev

Mari-Liis Mets

Traditsiooniks on saanud, et igal kevadel peetakse TJG-s Jaapani õhtut, ei jäänud see ka sel aastal pidamata.

Tänavu toimus Jaapani õhtu kahel päeval – neljapäeval, 2. märtsil oma kooli õpilastele ja reedel, 3. märtsi õhtul teistele huvilistele. Võimalik oli osa võtta erinevatest loengutest (Jaapani popkultuur, Yakuza, samurai ja ninja, tähtpäevad) ja töötubadest (kalligraafia, origami, suši valmistamine). Pärast põhiloengut oli võimalik ka osa võtta Jaapani-teemalisest viktoriinist, kus tunnustati esimest viit võitjat.

Ürituse eestvedaja oli meie kooli jaapani keele õpetaja Hiroyuki Sonobe ning loenguid ja töötubasid viisid läbi meie gümnaasiumi jaapani keele suuna valinud õpilased.

Võtsin ise osa kolmest loengust ja ühest töötoast. Loengud olid huvitavad ja ei tekkinud tunnet, nagu tahaks kohekohe magama jääda. Kõik tundsid huvi selle vastu, mida loengupidajad rääkisid ja esinejad kõnelesid innukalt. Võtsin osa ka suši valmistamise töötoast, kus sain lõpuks teada, kuidas oma lemmiksööki kodus ise teha.

Usun, et meie kool peaks seda traditsiooni hoidma ja edasi arendama, sest tegu on hästi unikaalse üritusega.

Emakeelepäev tõi õpilased lavale

Triinu Lehtoja

14. märtsil tähistasime taas emakeelepäeva, andes õpilastele võimaluse rakendada loovust ning saada esinemiskogemust. Lavale jõudis kokku 20 lühemat ja pikemat etteastet väga erinevates vormides. Kooli kõige pisemad, 1b ja 1c klassi õpilased, esinesid kahe luuletusega ja lisasid juurde nende arust kauneid eestikeelseid sõnu. 2a klassi õpilased kandsid ette põimiku erinevatest luuletustest, 2b klassi lapsed olid välja otsinud emakeele tunni teemalise luuletuse ning 2v klassi tüdrukud rääkisid oma luuletuses kevade värvidest. Usinalt lõid kaasa ka 3. ja 4. klassid. 3a klass oli esindatud omaloomingulise jutuga „Rääkiv pintsak" ning 3b ja 3c mõlemad ühe luuletusega (vastavalt Contra „Lõpetage ära ruttu" ja A. Haava „Emakeel"). 4a klassi õpilased olid lavastanud näitemängu „Juhtum kooliteel", 4c klassi õpilased moodustanud arvutis omanäolised luulepilved ning 4c klassi õpilased esinesid luuletusega nõid Korintist.

5b klass pidas ettekande emakeelepäevast ja Oskar Lutsust, 5c klass oli kehastunud näidendi „Kapsapea" tegelasteks ning 5a klass võttis eelneva kokku teadmiste võistlusega Kahooti abil, pannes kõik aktiivselt rühmatööd tegema. 6a klassi esituses kõlas sama algustähe jutuke ja 6c tõi lavale paroodia filmist „Kevade".

Emakeelepäeval kõlas ka üks kaunis eestikeelne laul („Kauges külas" 7a klassi etteastena) ning oli kokku pandud kaks videoklippi õpilasi ja õpetajaid eesti keele teemal küsitledes (8a ja 8b klass).

11a klassi õpilased Hagar ja Laura tegid kaasahaarava viktoriinettekande vähetuntud emakeelsetest sõnadest.

Päeva lõpus toimus 10. klassi ideena omaloominguõhtu, mis oli vähesele osalusele vaatamata mõnus ja hubane koosviibimine.

Siinkohal tänusõnad igale laval olnud õpilasele ja kõikidele usinatele juhendajatele – oli väga sisukas päev täis kaunist eesti keelt!

Our Capital Tallinn

Carmen Katariina Sikk

15. märtsil toimunud viktoriinil „OUR CAPITAL TALLINN" osalesid üheksanda klassi õpilased kuueteistkümnest Tallinna koolist. Inglise keeles tuli vastata 15 pealinna puudutavale küsimusele, mis tänavu keskendusid laste ja noorte kultuurile.

Parimateks osutusid Pirita Majandusgümnaasium, Tallinna Mustamäe Reaalgümnaasium, Tallinna Pae Kool, Tallinna Õismäe Gümnaasium.

Viktoriini valmistasid ette meie kooli võõrkeelte õpetajad, läbiviijateks olid 9a ning 8ab inglise suuna õpilased, kes kõik said oma ülesannetega suurepäraselt hakkama.

Järgmine viktoriin toimub juba järgmisel kevadel.

Mina jään Eestisse! EV 99

Säde Lahtmets

Sel aastal saime tähistada meie oma Eesti Vabariigi 99. sünnipäeva ning seda Eesti laulude, Eesti tantsude ja eestlaste mõtisklustega.

2017. aastal on meil ja kõigil teistel eestlastel võimalik meie riigile palju õnne soovida juba tema 99. sünnipäevaks.

Iseseisvuspäev annab hea võimaluse korraks seisatada ja mõelda. Olla tänulik, et meil on oma riik, ja tunnetada, kui õnnelikuks see meid teeb. Üldiselt on seda sära eestlaste silmades juba kaugelt näha.

Iseseisvuspäeva aktustel esitas meie armas mudilaskoor suvise noorte laulupeo laule ning väiksed tublid rahvatantsijad tutvustasid meile tantsupeo repertuaari. Puhas rõõm oli näha, kuidas iga esineja naeratusest välja paistis, kui väga õpilased oma kultuuri ja traditsioone kalliks peavad.

Tõeliselt innustava kõne pidas õpilasesinduse president, 11. klassi õpilane Hagar Nakkurt. Ta rääkis, kuidas noored saavad oma kodumaa tavasid hoides ja armastades ning samal ajal ka uusi ideid välja mõeldes Eestit veelgi paremaks paigaks muuta. Hagar soovis kõigile ettevõtlikkust ja pealehakkamist, sest meie tulevik on meie enda teha, tuleb vaid hoolida ja tahta midagi ette võtta.

9.–12. klassil oli võimalus kuulata ka õiguskantsler Ülle Madise mõtteid, kes soovis meile elurõõmu ja loovust. Ta julgustas igaüht harjutama ja õppima saamaks iseenda paremaks versiooniks. Nii saame harituna ja vaeva nähes palju muuta, sest tema sõnul sõltub igaühest palju enam kui esmapilgul näib, võib ju ka liblika tiivalöögist vallanduda orkaan.

Nii oli kõigil aktuselt väljudes hea tuju ning soov midagi ära teha, mõtteis Hagari kuldsed sõnad: *„Mina jään*

Eestisse. Ma mitte ei jää, sest jäämine üksi ei tähendaks midagi. Ma jään, et panustada, elada ja nautida. Ma tahan, et ka minu lapsed saaksid tunda seda, mida mina olen tundnud siin kasvades. Ma ei näe ennast kuskil mujal. Kõik, kellest või millest ma hoolin, on siin. Mõelge ka teie igaüks, kes te olete ja mida te tahate. Kuid ärge jääge tulevikult midagi ootama! Kujundage ise oma tulevik! Jääge ja panustage, et ka neil, kellest teie hoolite, oleks koht, kuhu jääda."

Mudilaskoor lauluhoos

Kõnepidajad: Hagar Nakkurt, õiguskantsler Ülle Madise, direktor Siret Paasmäe

1. klassi lapsed käsipallitrennis

Sport kooli!

Mari-Liis Mets

„Sport kooli" on Tallinna Spordi- ja Noorsooameti ning Tallinna Haridusameti käivitatud projekt, mis on loodud, et suurendada liikumisharjumust ja tutvustada lastele erinevaid spordialasid.

Tegu on pilootprojektiga ehk see aasta on esimene aasta sellel projektil. Projektis osaleb kuus Tallinna kooli, nende hulgas Tallinna Järveotsa Gümnaasium. Meie kool võttis hea meelega vastu projekti pakkumise, sest koolis on väga head sportimise võimalused – suur võimla, ujula, staadion, peeglisaal ja jõusaal.

Projekt on mõeldud 1. klassi õpilastele, sest kõige parem on ikka alustada kõige nooremategа. Projekti mõte on võimaldada koolilastel lisaks kehalise kasvatuse tundidele ka teiste spordialadega tutvust teha.

Projekti süsteem on selline, et iga veerand tulevad uued spordialad ja trennid toimuvad kolmel korral nädalas, seda lisaks kehalise kasvatuse tundidele. Spordialad pakkus välja Tallinna Spordi- ja Noorsooamet. Spordialadeks olid sel õppeaastal judo, karate, kergejõustik, peotants, tennis, võrkpall, käsipall, akrobaatika ja jalgpall.

Meie koolist osales projektis vahelduva eduga umbes 20 õpilast. Projekti kuraator oli kehalise kasvatuse õpetaja Ravo Vaga. Õpetaja Vaga sõnul sooviks kool projektiga ka järgmisel aastal jätkata. Ka õpilaste sõnuö on projekt olnud vaheldusrikas ja huvitav.

Küsisin õpetaja Ravo Vagalt, kas ta oleks nõus ka ise selle projekti raames treeneriks hakkama. Õp Ravo vastas, et oleks kindlasti nõus, sest äkki saab oma trenni korvpallipisikuga nakatunuid juurde.

Rene Suuk – veemotospordiäss

Hans-Kaarel Laes

Meie kooli 10. klassis käib Rene Suuk, kes on üheksandast eluaastast saadik tegelenud veemotospordiga ja ka rahvusvahelistel võistlustel kõrgeid kohti võitnud.

Palun räägi oma spordialast lähemalt.
Veemootorisport ehk veemoto on spordiala, milles võisteldakse mootorveesõidukitega suurtel kiirustel. Võistlussõidukid jaotatakse võistlusklassidesse paaditüübi ja mootori kubatuuri alusel. Paate valmistatakse tänapäeval süsinikust, süsinik-kevlarist või klaasriidest. Klasse on veemotos palju, nn kalamehemootoritest forsseeritud võistlusmootoriteni.

Kuidas sa selle alaga tegelema sattusid?
Sattusin sellele alale tänu oma vanematele. Isa hakkas sõitma 1985. aastal ja lõpetas aastal 2012, ema alustas 2007. aastal ja võistleb minuga samas klassis, kuna kasvasin vanusega noorteklassist välja ja olen nüüd täiskasvanute klassi.

Kui vanalt sa selle spordialaga alustasid?
Mina alustasin veemotoga 2010. aastal ehk 9-aastaselt, hakates sõitma klassis JT-250 (kiirus 70–80 km/h), kus tuli paadis olla põlvili, jõuallikaks oli 15 hj kahetaktiline mootor. 2012–2016 sõitsin klassis GT-15 (kiirus u 70 km/h), kus paadis ollakse istuvas asendis, jõuallikaks 15 hj neljataktiline mootor. Alates 2016. aastast sõidan klassis OSY-400 (kiirus 100–115 km/h), sõidetakse lamavas asendis hüdroplaan tüüpi paadiga, jõuallikaks on 34 hj kahetaktiline võistlusmootor.

Kas suur edu spordis mõjutab ka eraelu?
Suur edu aitab pigem lõõgastuda peale edukat hooaega. Isiklikust kogemusest ütleksin, et eraelu mõjutab rohkem ebaõnn ja hooaja ebaõnnestumine. Peale pikka treenimist ja testimist väsitab see inimese vaimselt jube ära, kui ei saavuta oodatud tulemust. Ise ütleksin, et kõige raskem on keset hooaega võistluste vahel, sest pinge on kogu aeg suur ja sellega toime tulla on kohati raske.

Kas veemotosport on kallis hobi?
Kõik oleneb sellest, mis tasemel või klassis sõita. Maailma tasemel võistlemine vajab suuri ressursse ja vajalikku toetust (see on siiski tehnikasport ning varustus vajab alailma väljavahetamist).

Mida on veemotosport sulle andnud?
Veemoto on kõige rohkem andnud mulle enesekindluse ja näidanud, milleks ma ise võimeline olen. See spordiala vajab ka muidugi natuke hulljulgust. Kõige tähtsamaks pean seda, et olen õppinud säilitama külma närvi ja mitte kunagi alla andma.

Kuhu peaks pöörduma, kui tekib huvi ka veemotospordiga tegelema hakata?
Kellel huvi on, saab võtta ühendust veemotoklubidega, neid on Eestis mitmeid. Kindlasti on vaja ka vanemate nõusolekut.

Milliseid tulemusi oled saavutanud?
Kahjuks on minu karjääri jooksul olnud palju ebaõnnestumist, olgu see varustuse mitte parimasse olekusse saamise tõttu, kohtunike valede otsuste tõttu või sõitjate vigade pärast. Enda parimateks tulemusteks pean: 2014 GT-15 MM hõbe (Jedovnice, Tšehhi), 2013 GT-15 EM neljas (Kil, Rootsi), 2016 GT-15 MM viies (Tallinn, Eesti), 2015 GT-15 EMV kokkuvõttes hõbe, 2016 OSY-400 EMV kokkuvõttes pronks.

Raamatusoovitused

Anette Antsman, Emily Ridal

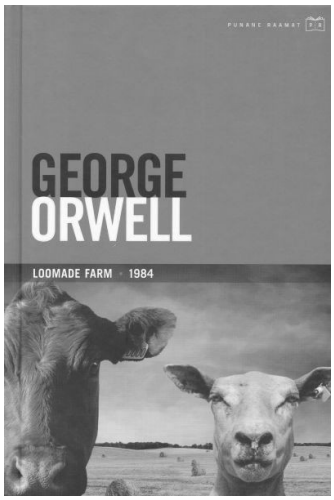

George Orwell „Loomade farm” (esimest korda ilmunud 1945. aastal)

George Orwelli kirjutatud teos on pealt vaadates küll väike lugu loomadest ning sellest, kuidas nad võtavad enda kätte võimu ning hakkavad seda kuritarvitama, aga tegelikkuses on autor sisu tihedalt seostanud teise maailmasõjaga.
Raamat algab kõige targema sea kõnega, kus on mainitud, kui palju inimesed loomi ära kasutavad. Selleks, et olla vabad ja elada edasi õnnelikult, soovitas ta loomadel talu omaniku Jonesi eemale peletada. Kahjuks suri vana siga ära ning tema kõige tähtsam ütlus ,,Kõik loomad on loodud võrdsetena!” ei jäänud teistele kauaks meelde. Sead hakkasid teisi kuritarvitama ning ise ei teinud midagi. Lõpupoole hakkasid nad muutuma aeglaselt inimesteks: käisid kahel jalal, elasid vana Jonesi majas ja jõid alkoholi. Raamat sobib pigem gümnasistidele.

NB! Raamat on meie kooli raamatukogus olemas.

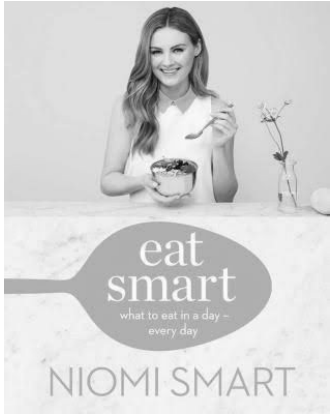

Niomi Smart „Eat Smart” (2016)

Niomi Smart on 24-aastane blogija ja autor Inglismaalt, kelle tevislik elustiil sai alguse 2014. aasta keskel. Ta kogus endale Youtube´is kahe kuuga ligi 400 000 jälgijat ning andis välja oma esimese raamatu 2016. aasta septembrikuus.
See raamat on täis imemaitsvaid VEGAN-retsepte, mis maitsevad ka segatoidulistele väga. Kaante vahel võid leida üle 100 tervisliku taimse retsepti! Sa ei pea jälgima kindlat toitumisstiili, et proovida erinevaid hõrgutisi ning katsetada uute ja huvitavate maitsetega – ole julge ja tee proovi!
Olen ka ise juba proovinud mitut erinevat ideed raamatust, nagu näiteks s*moothie bowl*'id, mis on ka iga teismelise tüdruku Instagrami-lehel mööda jooksnud. Ka kevadine risoto on just see, mida ma julgeks soovitada – see on kerge, roheline ja maitsev.

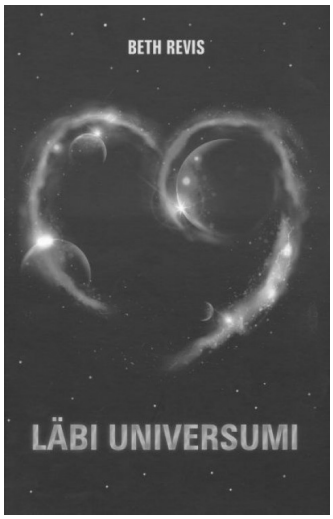

Beth Revis „Läbi Universumi” (Tänapäev, 2013)

Amy on kosmoselaeva Godspeed pardal viibiv krüogeeniliselt külmutatud reisija. Ta jättis seljataha oma poisi, sõbrad ja koduplaneedi, et ühineda oma vanematega Noa laeva projektis. Amy ja tema vanemad usuvad, et ärkavad kolmsada aastat hiljem uuel planeedil. Ent viiskümmend aastat enne ettenähtud maandumist ühendatakse krüokamber number 42 salapärasel kombel elektrisüsteemist lahti ja Amy kistakse külmunud unest jõhkralt üles. Tüdruk leiab end tillukesest saladusi täis kosmoselaevast, mida ohjab türannist juht ja kus kedagi ei saa usaldada. Peale Amy on Godspeedi pardal üksainus teismeline Vanem, laeva tulevane juht, kes on tüdrukusse kiindunud. Kui kaugele on Vanem valmis minema, et tüdrukut endale lähedal hoida?

Magusad ahvatlused

Kaks õpetajat valmistavad midagi maitsvat ja toovad ajalehe toimetusele proovida. Toimetuse liikmed hindavad toitu 10 palli süsteemis ja jagavad kommentaare.

Romi Kõrgesaar

Õp Maiki Lauri šokolaadi-oakook

KOOSTISOSAD:

400 g musti ube
50 g 70% šokolaadi
2 tl kaarobi ehk jaanikaunapulbrit
2 suurt tl mett suurem sorts
agaavisiirupit
noaotsaga soola
2 muna
2 munavalget
1 tl küpsetuspulbrit
1 tl vanillisuhkrut
3 spl kanget kohvi serveerimiseks
maasikaid ja vanillikohupiimapastat

TÖÖKÄIK:

Nõruta oad, pese külma vee all üle. Tükelda šokolaad. Tõsta kõik ained kaussi ja mikserda saumikseriga, kuni saad ühtlase massi. Vooderda koogivorm küpsetuspaberiga. Vala tainas vormi. Küpseta 180 kraadi juures 30 minutit.

Kommentaarid: Hästi oivaline. Absoluutselt ei tunne ubade maitset. Väga perfektne. Maitseelamus oli võrratu. Ilus ja väga maitsev, aga minu jaoks jäi ikkagi pisut oa järelmaitset suhu. Tervislik ja hea!

9 p

VÕITJA!

Õp Karoliina Tõnissoni šokolaaditrühvlid

KOOSTISOSAD:

300 g Domino Super Choco küpsiseid
200 g toorjuustu
200 g tumedat šokolaadi (Bitter või Karl Fazer)

TÖÖKÄIK:

Purusta küpsised suhteliselt väikesteks tükkideks. Sega küpsisepuru toorjuustuga ja pane tunniks ajaks külma. Veereta segust käte vahel väiksed pallid ja pane tunnikeseks külma tagasi. Sulata vesivannil šokolaad. Kasta pallikesed sinna sisse. Seejärel tõsta taldrikule ning pane ööseks külmkappi. Naudi värskete marjadega.

Kommentaarid: Magusaisu puhul päästaks päeva. Korralikult tasakaalustatud nagu reaktsioonivõrrand. Hapukas vaarikas sobis väga hästi magusa trühvliga. Suus sulavad ja mõnusalt magusad pallikesed. Paarist piisab, et magusaisu rahuldada.

8,8 p

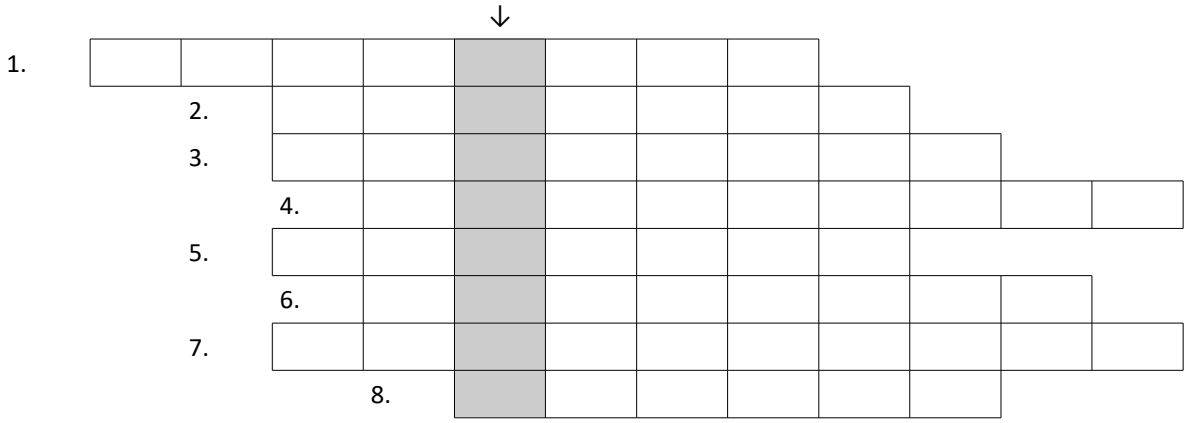

1. Vilistlane, kes on teedeehitusinsener.
2. Riik, kus Aleksandra di Maio elas.
3. TJG veemotospordiäss.
4. Arvutimäng Scribblenauts ...
5. ... ehk jaanikaunapulber.
6. Õpetaja Helen Paesülla beebi nimi.
7. Eesti õiguskantsler.
8. Linn, kus õp Kristi Väär Eesti taasiseseisvumise ajal oli.

NB! Kolm esimest, kes saadavad ristsõna vastuse aadressile raamatukogu@jarveotsa.ee, saavad järgmise lehe tasuta!

SUDOKU

Sudokul on vaid üks reegel: tühjad kohad tabelis tuleb täita numbritega 1–9 nii, et üheski reas ega veerus ega ka üheski rasvase joonega piiratud 9 ruudukese suuruses tükis ei oleks korduvaid numbreid.

5			2				8	3
4				5		9		
	2				3			
		9		1				7
	1		7		8		5	
7				6		2		
			4				7	
		2		7				8
9	6				2			1

					6			2
		6					4	
	7				1		3	
			2				1	
					9	2		7
7		4		5		9		
				9	4	5		
	8	9	5				2	6
6				3			7	

JÄRGMISES NUMBRIS:

- Persoonilugu õp Ene Koitsaluga
- Lapsepõlvest jutustab õp Sirje Märjamaa
- Kokandusduellis uued hõrgutised
- Üritustest meie koolis
- Kuidas läheb meie koolist ära läinud õpetajatel Tanel Nurgal, Kristi Leiburil ja Laine Põldarul?
- Omaloomingu rubriik jätkub